

MUTAT ÎN CELULĂ CU UN PARALIZAT

Spre sfârșitul lui Septembrie mi-am luat "boarfele" și am fost mutat în altă celulă. Când mi-au luat ochelarii de tablă am văzut întins pe pat un om care nu se putea ridica. I-am dat bună ziua și mi-am spus numele. Si l-a spus și el: Petrașcu.

M-am așezat pe patul liber și îl priveam cu milă. Mi-a spus, fără să-l întreb că venise de două luni de la Aiud și nu putea să se miște pentru că fusese lovit cu cisma de un militan, în șira spinării.

În situația în care era avea nevoie de ajutor zi și noapte și anchetatorul îi acordase și regim alimentar de la cantină, două feluri de mâncare și desert. Era oarecum refăcut după regimul de la Aiud.

Numele îmi spunea ceva și într'o zi l-am întrebat într'o doară dacă nu este cumva secretarul mișcării legionare. Mi-a confirmat.

L-a 3-4 zile, sau câte odată la o săptămână veneau și-l rădeau și după scurt timp alți doi securiști îl luau pe un scaunel și plecau cu el, și-l aduceau spre seară, sau chiar noaptea târziu. Niciodată nu l-am întrebat unde a fost.

Din discuții nevinovate, el fiind arestat de peste 13 ani, am discutat și despre unele persoane din Aiud, pe unde trecusem și eu cu peste un deceniu mai înainte.

Într'o dimineață când a venit cu scaunelul să-l ia, a început să strige:

-Lăsați-mă în pace, nu mă mai chinuiți. Nu vreau să mai merg.

Am rămas puțin nedumerit. A sosit ofițerul de serviciu. Aceiași scenă și plânsete de data aceasta. Pe la ora 9 s'a deschis ușa și în prag a apărut un civil bine îmbrăcat care i s'a adresat:

-Așa ne-a fost vorba domnule Petrașcu? De ce îți faci greutăți? Eu te rog frumos să te așezi pe scaun și să mergi.

-Nu mai merg, nu mai pot să suport, a izbucnit din nou. Lăsați-mă să mor așa! Îmi ajunge cât v-ați bătut joc de mine!

Zbirii au plecat iar în celulă s'a asternut liniștea. După vreo oră, după masa de prânz, a început brusc:

-Doamnă Ionițoiu, după ce sunt în halul acesta, mă mai chinuiesc și ei. Mă poartă pe la procese să recunosc persoane care acum 20 de ani au făcut parte din mișcare. Să spun ce știu despre ei! Unii au fost prizonieri în Rusia și s'au înapoiat. Nici acum nu-i lasă în pace. Îmi cer ca cel puțin să confirm apartenența la mișcarea legionară. Mi-am făcut socoloala că și cu confirmarea mea și fără, tot îi condamnă și în același timp mă compromit pe mine. Nu le ajunge în ce hal m-au adus?! Aș vrea să mor, sunt sătul!

În fața celor ce mi-a fost dat să aud compătimeam pe omul din fața mea și uram acțiunea zbirilor.

A devenit deschis în discuții și a abordat unele aspecte din trecut pe care le-am relatat în vol. III al-Mormintelor fără cruce. Aproape două luni am stat împreună trecând în revistă un trecut zbuciumat al țării.

După aproape două luni l-am părăsit pe Petrașcu fiind mutat în altă celulă unde am găsit tot un condamnat pe viață, însă valid dacă se poate spune după 13 ani de Aiud, dar străveziu: era Tibi Teodorescu, adjunctul lui Dtru Grozea la mișcarea muncitorească legionară.

I-am spus că am stat cu Petrașcu vreo 2 luni. Știa că se găses-

te și el și alții aduși de la Aiud, Victor Biris, Dumitru Grozea, Iosif Costea, Virgil Mateiaș (rearestat), Cretu...

Toti erau aduși pentru procesele legate de Puiu Atanasu, Radu Demetrescu Gyr, în care au apărut unii veniți din lagărele rusești și alții rearestați pentru a "lichida" toate resturile miscării legionare, fiindcă au trecut prin tocătoarea de la Uranus mulți. În compania lui Tibi Teodorescu și a unui gazetar de la Universul (numele îmi scapă) care se ocupa cu "fel de fel de anticariat clandestin, nimicuri" iar în ultimul timp cu un fel de anticariat clandestin, cu ei am stat până aproape de Anul Nou.

Tibi Teodorescu ne-a povestit despre perioada petrecută în Germania, la Rostock și în lagărul de la Buchenwald. Nu-l avea la închisură pe Petrașcu spunând că din cauza lui se găsea arestat. După venirea în țară a refuzat să-l vadă, până când, cedând insistențelor năvălitorilor, s'a dus la o întâlnire în cimitirul Belu. De acolo i s'a tras. Nu s'a putut să-l sufere și pentru atitudinea din Germania unde îl ascultase să-l sufere și pentru atitudinea din Germania unde îl ascultase să-l sufere pe Sima. Se plângea că datorită fugii acestuia în Italia s'a înrăutățit situația legionarilor care au fost mutați în lagărul de la Buchenwald:

"Noi munceam, câștigam și cartele și bani și trebuia să dăm zece în zece. Și Petrașcu știa ce se pune la cale. De fapt Sima, lămurindu-se de nemți, a încercat să ne arunce în bratele lui Musolini. De aceea n-am vrut să-l mai vad în toamna lui 1944 la Viena, din cauza duplicității."

Tibi Teodorescu ajunsese la aproape 14 ani de închisoare de te puteai uita prin el. Memoria îi era foarte bună. Cu lux de amănunte ne-a povestit peripecțiile întoarcerii în țară.

"După ce am fost eliberați din Buchenwald pe 24 Aug. 1944, tot peregrinând prin Austria, muncind câte ceva ca să-mi câștig de-alte guri, am ajuns în sfârșit la Viena unde se găsea conducerea noastră. Acolo mi s'a spus să accept guvernul făcut la dispoziția nemților și să mă înrolez în "armata națională" ca să mi se asigure cazare. Toată lumea vedea sfârșitul apropiindu-se cu fiecare zi ce trecea și lui Sima îi ardea de guvern și armată națională. Am refuzat. Nici n'a vrut să se uite la mine și la acei care nu-l mai urmau. A trebuit să dorm pe stradă deoarece haosul se instaurase și în țara valșului. Sima avea la dispoziție hoteluri în care dispunea de locuri, dar eu și ceilalți ca mine nu eram primiți acolo."

Aceasta a fost una din reflecțiile sumbre ale lui Tibi Teodorescu.

Văzându-se pe drumuri a plecat pe jos până la Veneția, luând în piept armata marelui Reich care se retrăgea în debandadă. A avut o adevărată Odisee pe care ne-a povestit-o cu un deosebit talent.

Zilele se scurgeau în celulă după ritualul prestabilit. Povestirile lui Teodorescu mă făceau să le simt mai puțin chinuitoare și mai scurte.

La începutul lui Decembrie am fost chemat și mi s'a pus în față un dosar de circa 400 pagini, ca să-l citească și să-l semneze. L-am răsfoit, am văzut piesele înscenării pe care le conținea și l-am restituit.

Semneză dosarul mi s'a adresat Sporea.

-Așa ceva nu semnez.

A chemat un alt anchetator, au făcut un proces verbal că refuz să iscălesc și m-au trimis la celulă.

ÎN AȘTEPTAREA PROCESULUI ÎNSCENAT

Rămânând singur în celulă, după Anul Nou mi-au adus un tânăr tărân dintr'un sat de lângă Făget, foarte desghetat și cu mult bun simț. Fusese arestat din cauza fratelui său - Ișfănescu Traian, student la Academia Comercială din București, care trecuse pe la debitul de tutun ținut de Puiu Atanasiu, lângă teatrul Magharu.

Pe 27 Februarie 1962, după ce am fost ras, am luat drumul Tribunalului într'o dubă cu celule. În sală am intrat în ordinea: Bourceanu Vasile, Ionițoiu Cicerone, Bercaru Vasile, Ceacu Constantin, Constantin Ion (fost Lambru), Comănescu Constantin, totii rețidiviști și un subofiter Neferu Victor pe care nu-l cunoșteam. După citirea actului de acuzare ni s'a dat voie "cinci" minute să stăm de vorbă cu avocații, sub supravegherea securității. La mine s'a prezentat avocatul Bogdan Gheordunescu, care mă cunoștea din 1945-46 fiind prieten de barou cu nașul meu Dumitru Ionescu și care mi-a șoptit că am o fetiță, Gabriela. I-am spus că nu e nimic adevărat și e o înscenare. Mi-a răspuns, știu, mi-am dat seama.

În procesul care a durat până la două noptea am asistat la unele scene penibile, la altele de comedie.

De exemplu soția lui Comănescu Constantin venită ca martoră a acuzării, a spus jenată că soțul i-a zis că va lupta împotriva comunismului și a rugat-o să păstreze secretul. Președintele a cerut inculpatului să precizeze dacă mai are ceva de adăugat. Și într'a devăr soțul a subliniat că soția a ascuns unele lucruri: "Eu am pus-o în genunchi și în fața icoanei să jure că nu mă va denunța", și a denunțat-o el. Soția a confirmat dând din cap.

Mama lui Ceacu Constantin adusă ca martoră a acuzării împotriva fiului, a spus că băiatul ei a fost cuminte și a ascultat-o, ba a și ajutat-o când a avut nevoie. Soția lui, în schimb a spus că a discutat împotriva regimului și în casă și cu prietenii.

Între acuzatii care s-au întâlnit la restaurantul Marea Neagră s'a iscat discutia în jurul morții lui Iuliu Maniu, unii susținând că a avut loc la Galați, alții la Sighet.

Primul martor al acuzării care mi-a fost adus a intrat speriat și buimac. Era un văr primar, din Băilești și președintele l-a întrebat repede: Ia spune Codreș, recunoști declarațiile date la securitate:

-Nu recunosc nici o declarație.

De ce nu recunoști?

-Fiindcă m'au ținut de dimineața până seara și m-au amenințat că dacă nu semnez, nu mai văd casa.

Tine cont că legea pedepsește declarația mincinoasă.

-Puteti să mă pedepsiți, dar nu pot spune în fața justiției decât lucruri adevărate.

Îți atrag atenția că ai semnat niste declarații, iar acum minți spunând că nu le recunoști. Gândește-te bine, ca să nu regreti.

-Nu am la ce să mă gândesc. Am fost amenințat și forțat să iscălesc. Nu recunosc nici o declarație dată la securitate.

Luati-l, s'a adresat președintele pazei și puneti-l într'un colț ca să-l trimitem în judecată pentru declarație mincinoasă.

(După eliberare am aflat că martorul Codreș înainte de a depune mărturia a fost chemat la securitate, suit într'o mașină mica și plimbat tot timpul cu o pătură pe cap, timp de 4-5 ore, în timp ce i se cerea să recunoască declarațiile date la anchetă. Din când

în când, îi mai da câte un pumn. Unul zicea să oprească să-l împuş-
te că si el e tot un bandit. Altul se ruga să-i lase zilele, că va
fi băiat înţelegător. La un moment dat s'a oprit maşina si i s'a
respus să nu se uite nici în dreapta, nici în stânga şi să meargă res-
pede. I-au luat pătura de pe cap si l-au împins de la spate. S'a po-
menit în faţa sălii de judecată. De aceia era buimac când a intrat;

Al doilea martor al acuźării identificat în persoana lui Neţa
Dumitru ţăran din Băileşti, întrebata de presedinte dacă recunoaşte
declaraţiile de la ancheta, a răspuns:

Nu recunosc deoarece am fost ameninţat şi forţat ca să iscă-
lesc si nici nu ştiu ce am iscalit.

Cum nu ştii ce-ai iscalit, când fratele tău a declarat că te-ai
întâlnit cu Ioniţoiu la tine în casă, că aţi discutat despre situ-
aţia politică şi că el v-a împărţit posturi după schimbarea regi-
mului?

-Minte, frate-meu n'a călcat în bătătura mea, de la moartea lui
tata, de acum 7-8 ani. S'a supărat pe mine că nu i-am dat boii dela
jugl Păi, eu l-am îngrijit pe tata, că el e un derbedeu.

Fii atent că dacă nu recunoşti ce ai semnat, te trimit în jude-
cată pentru declaraţie mincinoasă.

-Puteti să mă trimiteţi unde doriţi, eu spun acum adevărul. Fra-
tele meu e un minciinos, n-am discutat cu Ioniţoiu şi am fost for-
tat de securitate să semnez.

Luati-l si puneţi-l deoparte pentru declaraţie mincinoasă.

A intrat Neţa Constantin, fratele lui Dumitru şi după identifi-
care a început să recunoască din capul locului declarata de la
la securitate şi a adăugat că a mai discutat cu mine si în spate-
le gării Băileşti lângă fântână.

A sărit Dumitru din colţul unde fusese pus si a strigat la fra-
tele lui:

-Ai vrut să-mi iei boii din bătătura, tu care n-ai dat cu anii
pe la tata. Eu l-am îngrijit. Si tu te-ai laudat prin sat că nu te
lasi până nu mă duci în puscărie.

A intervenit presedintele să-i împace pe fraţi.

Avocatul a profitat de situaţie si a rugat pe presedinte să-l
pună pe martor să arate pe inculpatul cu care a discutat.

Presedintele a acceptat şi la pus pe martor să-l arate pe cel
cu care a discutat.

Acesta plin de el s'a apropiat, s'a uitat puţin si a arătat pe
Constantin Ion din boxă. Lucrurile se lămuriseră.

Al patrulea martor al acuźării, Bonea Constantin zis Târnoveanu,
pe care nu-l văzusem în viaţa mea, după ce nu a re-
cunoscut declaraţiile de la securitate a fost ameninţat de prese-
dinte cu trimiterea în judecată.

Avocatul a cerut martorului să arate pe acuzat.

Martorul a spus că nu mă cunoaşte şi deci nu are pe cine arăta.

A venit martorul pentru Constantin Ion, proprietarul Popescu Du-
mitru, care întrebata de caiet a spus că la văzut la nevasta lui ca-
re i-a spus că Lambru i-ar fi zis că-l are de la Ioniţoiu. Si a în-
ceput să vorbească cu o ură împotriva lui Lambru care i-a batjoco-
rit casa. El l-a primit ca pe un om serios si el a profitat de so-
ţia lui care a trebuit să umble prin babe să folosească fusul ca
să lepede copilul. Deci era o răzbunare între ei si-l reclamase
în Martie la securitate că desfăşoară activitate dusemănoasă, l-
a dat afară din casă şi l-a ameninţat că-l duce în puscărie.

Sedința s'a terminat mult după miezul nopții.

Peste câteva zile am fost chemat să semnez recursul la Sentința nr 23/1962 prin care eram condamnat la 8 ani.

Pe 6 Martie am fost dus în fata lui Iosif Moldoveanu, Gheorghe Enoiu și un procuror.

M-au întrebat de ce n-am recunoscut dispozițiile purtate la Băilești pentru că au încurcat-o cu toții. Sunt arestați. Nevasta ta i-ă învățat să mintă și din cauza ei acum o să sufere. Ea o să aibe de tras ca instigatoare.

Eu le-am răspuns că totul este o înscenare și i-am spus d-lui căpitan Sporea să nu umble cu înscenări că se face de răs la proces. M-a înjurat și lovit.

Nu ai nimic de recunoscut din activitatea dușmănoasă desfășurată împotriva regimului democrat.

Eu sunt democrat și împotriva democrației nu am nimic.

Dar fiind arestat pe nedrept, am constatat abuzuri relevante și de procesul înscenat și nu voi recunoaște niciodată ceace îmi imputați pe nedrept. În schimb dumneavoastră vă spun acum pentru că în timpul anchetei nu am putut să vă aduc la cunoștință despre modul în care am fost lovit și înjurat de d. Sporea pentru că nu recunosc minciunile scrise de el. Vă spun că de azi înainte nu voi mai semna nimic.

Ai să regreti atitudinea asta dușmănoasă. Luați-l de aici.

O CONCLUZIE DUPĂ 17 ANI DE REPRESIUNE COMUNISTĂ: 1945-1962

Regimul de ocupație ce ni s'a impus a fost o consecință a jocurilor din politica internațională în care înfrățirea ruso-germană acaparatoare de teritorii străine a degenerat într'un conflict săngeros, generalizat pe tot globul.

Contrar drepturilor popoarelor la autodeterminare și integritate teritorială, conștințite prin angajamente internaționale, acel tiran fără asemănare, numit Stalin, a înșelat și pe perfidul Albion și a acaparat alte teritorii printre care și țara noastră care nu mai avea prețul de dinainte de 1938, urmărind să ne introducă într'un sistem de viață contrar aspirațiilor autohtone, folosind minciuna și crima pentru distrugerea "dușmanilor" interni, adică românii refractari..

Acei care s-au opus furtului teritorial și al voinței naționale din 1946 și tuturor fărădelegilor până la jefuirea țăranilor prin colectivizarea din 1962, au constituit marea masă a deținuților politici, pe pe spatele cărora securitatea a executat ordinele de exterminare ale regimului schizofrenic comunist.

După 25 Iulie 1958 când ultimul eșalon rusesc a părăsit țara, căutându-se o deschidere spre occident, tot un joc internațional a făcut ca masa de deținute politici să capete un preț negociabil la bursa redobândirii demnității umane, fiind cotați alături de bunurile occidentale confiscate la naționalizările din 1948.

Tot perfidia, de data aceasta a românilor proveniți din altoi rusesc, a încercat prin tortură și șantaj să schimbe mentalitatea celor extenuați din temnite, făcându-i în parte să recunoască greșelile și să arunce cu noroi asupra trecutului, cu angajamente pe viitor "de bună voie și nesiliti de nimeni".

Astfel prin Ordinul 87/23 Oct.1962 se preconiza creșterea rolului educativ, creșterea formelor de reeducare, influențarea educației exercitată nemijlocit de colectivitatea oamenilor muncii.

În ceea ce privește "munca" de reeducare a deținuților, va fi realizată prin intermediul unei secții speciale a securității "Serviciul -K- dirijat de colonel Petruc Mihai care va încadra tot sistemul concentrational, cu agenții care să recruteze candidați pentru a deveni agenți de urmărire.

Legătura ofițerilor politici se va face prin întâlniri cu agenții din rândurile deținuților, în raport cu posibilitățile de legătură pentru scoaterea din camerele de detenție, preocupându-se de găsirea legendelor verosimile care să asigure conspirativitatea întâlnirilor. Majoritatea întâlnirilor cu agenții deținuți trebuiau să aibe loc aproximativ odată pe lună.

Această fază de supraveghere informativă a fost urmată la mari-le închisori de politici cu o ultimă "reeducare" prin autoanaliză, o diabolică metodă a securității de autopângărire, când trebuia să-ți biciuești trecutul tău, al părinților, rudelor, prietenilor, să devii asasinul propriilor idealuri, demolatorul propriei credințe, convețuind într'un grup cu un sistem aspru de supraveghere, chinuit de remușcări, înainte de a te angaja în scris că vei servi societatea comunistă, înainte de a te preda ei.

În 1962 s'a început această acțiune la Aiud condusă de col.Gh. Crăciun ajutat de 16 ofițeri de securitate care 5 ani au făcut pe supraveghetorii pe celular și în ateliere.

S'a mers paralel la Gherla, Botoșani și Jilava.

Grupul T.U.N.T.U-lui am arătat că în timpul anchetei era urmărit de agenții de cameră dirijați de anchetatori.

Dar înainte de arestare a fost încadrat informativ de colegi sau prieteni dirijați de Serviciul "C". Printre ei am depistat pe:

"GHITAN" unul dintre cei mai prolifici ; "Pop Radu" neidentificat, "Moțaru Aurel" neidentificat, "Vasilescu Ion" pe numele real de Păunescu Nicolae-Nana care a dat un bogat material informativ după eliberarea din 15 Martie 1950; "Sandu" neidentificat; "Popescu" pe nume real Selten Mircea care a fost informator în Aiud, reeducarea de la Pitesti și Peninsula, iar după 1957 a continuat fiind prezent în rețea în 1975; "Ionescu Stefan" neidentificat, "Daniel" neidentificat; Bercu" neidentificat; "Halman Virginia" o vecină din str.Seceris; "Alfons Domnica" o altă vecină din str Seceris; "H" neidentificat; "Florescu Stefan" neidentificat; "Iancu Gorun" real al Martin Nicolae, devenit informator din 1958; "Georgescu" real Bucureanu Ion-Codin devenit informator din 1947 prin Aiud, Pitesti Peninsula; "Jurăscu" real Goantă Victor.

IN JILAVA PENTRU A TREIA OARĂ

Pe 16 Martie, ¹⁹⁶² am ajuns la Jilava cu lotul nostru în afară de Neferu Victor a cărui enigmă aveam s-o afăm mai târziu.

După perchiziția și scurta izolare am fost duși în camera-celulă 34 în care am găsit o parte din lotul Constantin Noiva condamnat, cu un an înaintea noastră și de arestarea unora din ei auzisem pe când eram liber în 1958. Celula era de vreo 30 de persoane și în ea am întâlnit din acest lot: Dinu Pillat, Alexandru Pauleologu, Sandu Lăzărescu, Sergiu Al. George, Nicu Steinhard și Dan Cernovodeanu care fusese martor al acuzației. Nicu Steinhard era după botez. Auzim unele aspecte hazilii din timpul procesului, mai ales despre Alex. Teodoreanu-Păstorel care a fost legat de acest grup fiindcă-l cunoștea toată lumea. Acuzat de defăimarea regimului din cauza enunțărilor epigrame făcute pe hârtia de pe mesele restaurantului Moldova din str. Icoanei, la ultimul cuvânt, după ce asistase la unele scene, ca la teatru, a mai făcut și el una descărțind fruntile pentru câteva clipe, spunând că el făcea epigramele cum face găina ouă. Avocatul Mădărjac al lui Păstorel, în timpul pledoariei e întrerupt de președinte și întrebat dacă împărtășește cumva părerile celor din boxă, răspunde prompt: ferească Dumnezeu. Este pofțit să-și cântărească vorbele. Folosind încă odată această expresie, avocatul e amenințat.

Și avocatul Bondi în apărarea lui Vladimir Străinu spune că acesta din tinerețe a fost un vajnic și aprig dusman al comunismului... vreau să spun al legionarismului. Și un răs înfundat completează derularea comediei.

Avocatul Poldei Filderman apărându-și clientul, pe dr. Constantin Răileanu, înflăcăându-se a precizat despre acuzat: "dacă aș ști că e legionar, eu, care am fost schingiuit de legionari, pentru nimic în lume nu mi-aș fi dat asentimentul să-i fiu avocat", și pentru a-și proba suferința lui își scoate haina, schitează gestul de a-și desfăcea cămașa, se apleacă să se descalțe și la semnul discret al președintelui că-l crede, pe el, pe avocat, Filderman se oprește pentru desvăluirea pe viu a pledoariei. În timp ce cele 4 minute acordate "sfintei apărări" au trecut.

A "excelat" ca martor ziaristul Radu Popescu care plimbându-se prin fața juriului, pledând ca un magister, îl beștelea pe Constantin Noica, cum nici procurorul n'o făcuse.

Epilogul a fost la înălțime scenariului. După proces, avocatul Adrian Dimitriu îmbrăcat cu haina de colonel, dirijor al acestui scenariu, a primit investitura de ministru al justiției, că prea bine a executat ordinele securității.

Din această celulă care era pentru condamnații destinați transferului spre locurile de ispășire a pedepselor, ne-am despărțit de acești "infractori" și am fost mutați în camera 8 de la Reduit, unde poposeau cei în drum spre tribunale.

Aveam impresia că ceva se întâmplase, dar secretul era păstrat. Deținuții au însă o intuiție în plus.

Ajunși la noua destinație ne găseam într-o societate de 120 persoane ce așteptau să fie duși în fața sinedriului.

Am aflat noutăți despre persoanele care au trecut pe acolo și despre cei arestați, de pretutindenea. Ne-am dat seama că marea majoritate a acelor eliberați după 1954 se găseau arestați ca recidiviști.

O altă categorie o formau foștii prizonieri veniți amnestiați din URSS și care erau arestați după revoluția din Ungaria și incluși în înscenarea grupului Atanasiu Constantin-Puiu, înjghebat din peste 50 persoane dintre care 5 fuseseră condamnați la moarte, cu pedeapsa comutată în muncă silnică pe viață.

A treia categorie mare era a țăranilor care se opuseseră colectivizării, foarte mulți dintre ei fuseseră condamnați administrativ, cu pedepse între 2 luni și 60 de luni și trimisi imediat la lucrările de exterminare din Bălțile Dunării.

În această cameră de la reduit l-am pus la punct, în fața celorlalți pe acel Lambru zis Constantin Ion care făcuse jocul murdar la proces și care s'a destăinuit:

Ce era să fac? Știu că ești dispărut și trebuia să capăt bunăvoința anchetatorilor care mi-au promis ajutor dacă voi spune despre tine un fapt care, chiar dacă nu este adevărat, nu mai contează la altele mai grave pe care au zis că le au împotriva ta.

Tot aici am reîntâlnit pe Victor Goanță, invalid de război fără mâna stângă, prieten din 1946, la care fusesem o lună după eliberarea de la Aiud și sprijinise ajutorarea celor din temnite cu alimente trimise din Banat. Acum era condamnat 8 ani, fiind denunțat de soție, că sustrăsese niște piei de tăbăcit de la magazia CFR-Filaret unde era gestionar. Era curios că nu se găsea la Văcărești unde era dreptul comun. Mi-a spus pentru că era recidivist și s-a pus amprenta de politic pentru care fusese condamnat în 1949. Nu peste mult s'a dovedit scopul lui la Jilava.

Nicolae Penescu fusese arestat de pe Bărăgan împreună cu fiul și șoferul, care-i aduseseră cu mașina lemne și lucruri pentru iarnă.

Am auzit de prezenta unor prin Jilava la aceea dată și dintre ei număr câțiva: Stefan Petcu din Dudești arestat cu vreo 7-8 persoane pentru că la el venea Mihai Popovici și povestea cu țăranisții din comună despre trecutul luptei, în special înainte de Uniunea din 1918. Mihai Popovici era bătrân și surd, așa că vorbea și ceilalți ascultau. Ultimele "noutăți" povestite erau transmise de Gută Tătărașcu prin Iosif Toma Popescu, fiindcă el refuzase să-l vadă pe acest "șarlatan". Gută transmitea că înainte de eliberarea lui din 1955 discutase cu persoane mari din conducerea de Stat și avea impresia că voiau să revină la viața politică cu partide de opoziție și ar vrea să-l folosească pe Mihai Popovici de la țăranisți. Când a auzit asta, Mihai Popovici, l-a injurat pe șarlatanul care distrusese democrația în România ca slugoi al regelui.

Alte figuri mai proeminente erau avocatul Aurelian Bentoiu destul de bolnav, ziaristul Al. Al. Leontescu (paralizat) ca și Radu Lecca, fostul ministru din guvernul Goga-Cuza prof. teolog C. Tomescu, Vlad Stolojan, Vasile Cătălineoiu (scriitor și mason 33), Alexandru Bilciurescu, George Catargi, Emanoil Vidrașcu, Th. Enescu, Constantin Noica, Vladimir Străinu, Nicolae Balotă, Ion Negoitescu, Paul Dimitrie, Vasile Netea, maior Ilie Șerban, Vasile Voiculescu, Vasile Barbu (șeful organizației legionare din Vlasca),

În celula 37 se găseau printre alții: ing. Olteanu Androne, Niculescu Mircea, Niță Ion, Petcu Ștefan, Vâjială Ștefan....